

**Protokół nr 62/2014
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 7 lipca 2014 r.**

BRM-DPP.0012.12.8.2014

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.
Na ogólną liczbę 5 radnych, obecni byli wszyscy radni – członkowie Komisji.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. zmieniająca uchwałę Nr LII/1310/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2014 rok – **druk nr 1636/14,**
2. zmieniająca uchwałę Nr LII/1311/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 1637/14,**
3. w sprawie zakresu i formy informacji za I półrocze o przebiegu wykonania budżetu Miasta Wrocławia, kształtowaniu się wieloletniej prognozy finansowej oraz o przebiegu wykonania planu finansowego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i samorządowych instytucji kultury Miasta Wrocławia – **druk nr 1638/14,**
4. Zatwierdzenia „Założeń polityki społeczno-gospodarczej Wrocławia na rok budżetowy 2015” – **druk nr 1552/14;**
5. wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 1641/14.**

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” – **druk nr 1630/14;**
2. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie upoważnienia Zarządu Ekosystem Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku – **druk nr 1631/14;**
3. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1633/14;**
4. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego – **druk nr 1634/14;**
5. w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezesa Zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji S.A. – **druk nr 1635/14.**

III. Sprawy bieżące:

1. Odpowiedź Dyrektora Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego, Pana Stanisława Kosiarczyka dot. pisma pana [REDAKTED] z dnia 27 maja 2014r. w sprawie wszczęcia postępowania wobec osób i instytucji odpowiedzial-

nych za niedopełnienie obowiązków z dnia 27 maja br. w wyniku czego nastąpił paraliż komunikacyjny miasta.

2. Pismo Pana [REDAKTOWANO], właściciela kawiarni „Literatka” z dnia 23 czerwca 2014r., skierowane do Komendanta Straży Miejskiej dot. problemu żebractwa na wrocławskim Rynku (pismo do wiadomości Komisji).

IV. Przyjęcie protokołu:

- nr 61/14 z dnia 23 czerwca 2014r.

V. Wolne wnioski.

Ad. I.

W tym miejscu Komisja zaopiniowała projekty uchwał w sprawie:

1. zmieniająca uchwałę Nr LII/1310/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2014 rok – **druk nr 1636/14** - postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

2. zmieniająca uchwałę Nr LII/1311/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 1637/14** - postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

3. w sprawie zakresu i formy informacji za I półrocze o przebiegu wykonania budżetu Miasta Wrocławia, kształtowaniu się wieloletniej prognozy finansowej oraz o przebiegu wykonania planu finansowego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i samorządowych instytucji kultury Miasta Wrocławia – **druk nr 1638/14** - postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

4. Zatwierdzenia „Założeń polityki społeczno-gospodarczej Wrocławia na rok budżetowy 2015” – **druk nr 1552/14** - postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

5. wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 1641/14** - postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 1, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” – **druk nr 1630/14**. [REDAKTOWANO] (dalej: „Wzywający”), będąca współwłaścicielem 46 działek położonych na terenie objętym parkiem kulturowym „Stare Miasto”, w oparciu o art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, wezwiała Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa jakie nastąpiło w wyniku wejścia w życie uchwały Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 10.04.2014r. o nr LVI/1465/14 w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” (dalej: „Uchwała”). W wezwaniu Wzywający krytycznie ocenił rozwiązania przyjęte w Uchwale i zasygnalizował, iż narusza ona przepisy powszechnie obowiązującego prawa:

1) art.16 ust.1 w zw. z art.3 pkt 14 ustawy o ochronie zabytków oraz art. 31 ust. 3, art. 64 i art. 22 Konstytucji RP wprowadzając ograniczenia własności i działalności gospodarczej. Wzywający wskazał, iż reklamy na budynkach wpisują się w historyczny sposób zagospodarowania i aranżacji układów urbanistycznych Wrocławia – dzielnicy Stare Miasto, ponadto miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego gwarantują możliwość umieszczania reklam na budynkach.

2) art. 2, art. 21 ust. 1. art. 64 ust. 2 Konstytucji poprzez naruszenie zasad poprawnej legislacji, zaufania obywatela do Państwa i stanowionego przez nie prawa, zabezpieczenia realizacji praw słusznie nabytych, ochrony prawa własności. Powyższe przepisy naruszone zostały m.in. przez stworzenie możliwości umieszczania nośników reklamowych stanowiących wyposażenie przystanków i wypożyczalni rowerów, podczas gdy miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego w rejonie Synagogi pod Białym Bocianem oraz w rejonie Rynku i Placu Solnego – część B zakazują sytuowania nośników reklamowych.

3) art. 17 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków ponieważ Uchwała w § 5, § 7- § 9, § 12- § 13, § 16 - § 20 ustanawia na terenie parku kulturowego zakazy i ogłoszenia nie przewidziane przepisami prawa (m.in. dotyczącymi kolorystyki pokryć ogródków gastronomicznych, działań reklamowych, zakazu ustawiania pojazdów z nośnikami reklamowymi, umieszczania reklam na obiektach pływających, zakazu obnoszenia reklam, rozdawania ulotek, ekranów i urządzeń nagłaśniających po wewnętrznej stronie okien i witryn, usunięcia z zewnętrznej powierzchni obiektów budowlanych zabrudzeń i plakatów, oraz przezroczystych przeszkleń.

4) art. 22, art. 33 ust.3, art. 64, art. 31 Konstytucji RP wprowadzając ograniczenia własności i działalności gospodarczej w zakresie gastronomii. Ponadto Uchwała narusza zasadę równości wobec prawa poprzez wprowadzenie zapisu § 8 ust.2 Uchwały, który ogranicza wielkość szyldów reklamowych zawierających menu lokali gastronomicznych do 4% powierzchni ściany budynku, oraz zapisów § 7, § 9, § 12 Uchwały, które wprowadzają zakaz umieszczania innych informacji niż Menu lokalu gastronomicznego na ścianie budynku, wewnętrznych stronach okien i witryn, podczas gdy § 20 Uchwały zezwala na umieszczenie na przeszkleniach okien i witryn informacji godzinach otwarcia i płatnościach kartą.

5) art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie zabytków, ponieważ nie określa sposobów ochrony zabytków. Zaskarżona Uchwała zdaniem Wzywającego nie wykazuje ponadto wykonania wytycznych ustalonych przez Radę Ochrony Zabytków przy Ministrze Kultury w dokumencie pn. „Zasady tworzenia parku kulturowego”, zarządzania parkiem kulturowym oraz sporządzania planu jego ochrony, który przewiduje określony schemat układu dokumentacji planu ochrony parku kulturowego. W Uchwale brak jest ponadto skutków finansowych dotyczących wpływu uchwały na prowadzoną działalność gospodarczą oraz skutków dla rynku pracy. Zgodnie zaś z ustawą Prawo ochrony środowiska w przypadku ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości wypłaca się stosowne odszkodowanie lub dokonuje wykupu nieruchomości.

W odpowiedzi na powyższe Wezwanie wskazać należy, iż nieprawdą jest jakoby reklamy na budynkach wpisywały się w historyczny sposób zagospodarowania Wrocławia bowiem współczesne środki reklamowe to środki wyrazu dalece odbiegające od historycznych reklam z okresu przedwojennego. Wobec zwiększającej się ilości kolorowych reklam w przestrzeni publicznej ustawodawca wprowadził narzędzia ochrony krajobrazu. Jednym z takich narzędzi jest ustawowe upoważnienie organów samorządowych m.in. Rady Miejskiej do tworzenia parków kulturowych w oparciu o przepisy art.16,17 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz.1568 ze zm., dalej: „ustawa o ochronie zabytków”). Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego okazały się bowiem niewystarczające do ochrony przestrzeni publicznej (w szczególności historycznej) i kształtowania ładu przestrzennego na obszarach wpisanych do rejestru zabytków. W oparciu o powyższe należy stwierdzić, iż dopuszczalne jest, oparte na w/w ustawie ograniczenie prawa własności z uwagi na nadrzędny cel, jakim jest ochrona zabytków.

Zarzut naruszenia ochrony praw nabytych nie znajduje uzasadnienia w przedmiotowej sprawie, bowiem nie istnieje obowiązek legislacyjny wymienienia w akcie legislacyjnym wszystkich praw nabytych jakie miałyby podlegać ochronie. Poza tym, istotne jest, iż żadne z praw nie ma charakteru absolutnego, a co za tym idzie może podlegać szczególnym ograniczeniom wskazanym w ustawie.

Należy wskazać, iż Uchwała nie narusza miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących na terenie Parku kulturowego, o czym świadczy wprost zapis §1 ust. 2 Uchwały. Intencją Rady Miejskiej Wrocławia było uzupełnienie i doprecyzowanie stanu prawnego w zakresie funkcjonowania parku kulturowego. Kwestionowane przez Wzywającego zakazy i ograniczenia nie wykraczają poza delegację ustawową, ponieważ w swojej większości dotyczą zmiany sposobu korzystania z zabytków nieruchomych na terenie parku kulturowego. Upoważnienie dla Gminy w tym zakresie jest zawarte w art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie zabytków.

Niezasadny jest zarzut jakoby Uchwała ograniczała jedynie działania reklamowe prowadzone w lokalach gastronomicznych. Zgodnie bowiem z § 8 ust. 2 Uchwały „zarządca nieruchomości jest zobowiązany, aby szyldy lub nośniki reklamowe za-

wierające menu lokalów gastronomicznych, znajdujące się na ścianie budynku, zajmowały nie więcej niż 4 % tej ściany". Przepis dotyczy więc zarówno szyldów należących do wszelkich podmiotów oraz nośników reklamowych zawierających menu lokalów gastronomicznych. Odnosząc się do zapisu § 20 Uchwały zezwalającej na dopuszczenie do umieszczenia pewnych informacji na witrynach lokalu (dot. godzin otwarcia, płacenia kartą płatniczą), to jest to zapis konieczny ze względu na prowadzoną działalność gospodarczą w lokalach usługowych, a zakres tych informacji jest na tyle niewielki, iż nie narusza zabytkowego charakteru parku kulturowego.

Ponadto, należy wskazać, iż określenie sposobu ochrony parku kulturowego zawarte w § 3 Uchwały jest adekwatne i zostało skonsultowane z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków.

Ponadto, Rada Miejska nie jest w żaden sposób zobligowana do wypełniania wytycznych ministra przy uchwalaniu aktów prawnych, nie stanowią one bowiem aktu prawnego i mogą stanowić dla organu jedynie wskazówkę. Istotnym jest, iż utworzenie parku kulturowego było przedmiotem konsultacji społecznych i akcji informacyjnych. Wzywający nie zgłaszał jednak żadnych zarzutów do Uchwały na powyższym etapie.

Rozpatrując powyższe wezwanie należy wziąć pod uwagę fakt, iż Wzywający nie wskazał w jakim zakresie Uchwała narusza jego indywidualny interes prawny, a zarzuty podniesione w wezwaniu mają charakter generalny.

Ponadto, istotnym jest, iż w rzeczywistości zarzuty Wzywającego sprowadzają się wyłącznie do ograniczenia prawa własności wobec nieruchomości, w związku z ograniczeniem możliwości umieszczania szeroko pojętych reklam na terenach, których współwłaścicielem jest Wzywający. Tymczasem, co warto podkreślić, nawet najszerze z praw, jakim jest prawo własności nie ma charakteru bezwzględne. Może doznawać ono szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Jednak ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieruchomości mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami Uchwały Rady Miejskiej. Uwzględniając powyższe uznać należy, iż uchwała Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 10.04.2014r. o nr LVI/1465/14 w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto nie doprowadziła do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty Wywającego są nieuzasadnione.

W ocenie Komisji zarzuty nie znajdują podstaw prawnych, a Wzywający opiera się na błędnej interpretacji przepisów prawa, w szczególności ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

2) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie upoważnienia Zarządu Ekosystem Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku – **druk nr 1631/14**. W wezwaniu z dnia 23 czerwca 2014 r. [redacted] zwana dalej „Wzywającą”, wskazała, że uchwała Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 5 lipca 2012 r. w sprawie upoważnienia Zarządu Ekosystem Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku (Dz. Urz. Woj. Doln. poz. 2866) została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

1) art. 143 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 1101, 1342 i 1529, z 2013 r. poz. 35, 985, 1027, 1036, 1145, 1149 i 1289 oraz z 2014 r. poz. 183 i 567) poprzez jego niezastosowanie i udzielenie upoważnienia do załatwiania spraw podatkowych Zarządowi Ekosystemu Sp. z o. o. z naruszeniem w/w przepisu;

2) art. 293, art. 294, art. 297-299 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa poprzez udostępnienie danych objętych tajemnicą skarbową osobom nieupoważnionym w świetle w/w przepisów;

3) art. 39 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, 1318, z 2014 r. poz. 379) poprzez jego nieza-

sadne zastosowanie i pominięcie obowiązującego w tym zakresie przepisu szczególnego, tj. art. 143 § 1 Ordynacji podatkowej.

Istota więc przedmiotowego wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego sprowadza się do zakwestionowania podstawy prawnej upoważnienia Zarządu Ekosystem Spółka z o. o. do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku. Wzywająca stoi bowiem na stanowisku, że tytułu tego stanowić nie może art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, a jedynym wobec tego przepisem, który legitymuje do delegacji kompetencji Prezydenta Wrocławia w zakresie załatwiania indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku, jest art. 143 Ordynacji podatkowej. Ten zaś z kolei przepis – jak wskazuje Wzywająca – wyklucza przekazanie przedmiotowych kompetencji Zarządowi Ekosystem Spółka z o. o.

Zważywszy, że w ocenie Wzywającej brak podstaw do zastosowania art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym determinuje zarzut naruszenia przez kwestionowaną uchwałę art. 143 Ordynacji podatkowej oraz pozostałych wskazanych w wezwaniu przepisów, Rada Miejska w pierwszej kolejności ustosunkuje się do kwestii zarzutu niezasadnego zastosowania art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Kwestia ta ma bowiem kluczowe znaczenie dla oceny legalności uchwały Rady Miejskiej w sprawie upoważnienia Zarządu Ekosystem Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku.

W tym względzie wskazać należy przede wszystkim, że bezpodstawne jest twierdzenie Wzywającej, w myśl którego obowiązywanie art. 143 § 1 Ordynacji podatkowej wyłącza zastosowanie art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Wbrew bowiem opinii Wzywającej art. 143 Ordynacji podatkowej nie stanowi przepisu typu *lex specialis* w stosunku do, mającego być przepisem typu *lex generalis*, art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Nie zachodzi więc sytuacja, w której przepis szczególny (*lex specialis*) wyłącza zastosowanie przepisu ogólnego (*lex generalis*). Relacja tego typu pomiędzy normami prawnymi zachodzić może bowiem jedynie wtedy, jeśli przy co najmniej wspólnych zakresach zastosowania i tych samych adresatach obie normy przewidują nie dające się pogodzić ze sobą konsekwencje. Tymczasem w tym przypadku norma wynikająca z art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym adresowana jest do rady gminy i stanowi tytuł do upoważnienia innego organu, o którym mowa w tym przepisie, zaś art. 143 § 1 Ordynacji podatkowej adresowany jest do organu podatkowego, któremu przyznaje kompetencje do upoważnienia funkcjonariusza celnego lub pracownika kierowanej przez organ jednostki organizacyjnej do załatwiania spraw w jego imieniu i w ustalonym zakresie. Inaczej rzecz ujmując, art. 143 § 1 Ordynacji podatkowej daje tytuł upoważnionemu funkcjonariuszowi lub pracownikowi do działania w określonym w zakresie w imieniu organu podatkowego, zaś art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym upoważnia do przeniesienia kompetencji np. prezydenta miasta na inny organ wskazany w tym przepisie w ten sposób, że upoważniony organ działać będzie we własnym imieniu. Odrębność zakresów regulacji tych przepisów jak również odrębność przedmiotu ich regulacji jest ewidentna i z całą pewnością nie jest uprawnione twierdzenie Wywającej, że art. 143 § 1 Ordynacji podatkowej jako przepis szczególny wyłącza zastosowanie art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Wzywająca wskazywała również, że przyjmąwszy nawet pogląd o dopuszczalności zastosowania art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, nie można upoważniać na podstawie tego przepisu do podejmowania innych czynności niż wydawanie decyzji administracyjnych, tj. do przyjmowania deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz sprawdzania prawidłowości tych deklaracji i rzetelności zawartych w nich danych. W tym względzie Wzywająca powołał się na podobne w wymowie wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 24 czerwca 2013 r. oraz 28 czerwca 2013 r., które zdaniem Wywającej legitymują wyrażony w wezwaniu pogląd o ograniczonym zakresie zastosowania art. 39 ust. 4. Tymczasem pierwszy z tych wyroków został uchylony wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 listopada 2013 r. (sygn. akt II OSK 2409/13). W wyroku tym Naczelny Sąd Administracyjny jednoznacznie zaakceptował upoważnienie spółki komunalnej również do przyjmowania deklaracji

o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz podejmowania czynności sprawdzających.

Podsumowując, art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym stanowi wystarczającą legitymację do upoważnienia Zarządu Ekosystem Spółka z o. o. do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku, zarówno w zakresie wydawania decyzji określających wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi jak i czynności podejmowanych w związku ze składaniem deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

Ponadto podkreślić należy, że – mając na względzie również wcześniejsze uwagi o relacji art. 143 § 1 Ordynacji podatkowej do art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym – przedmiotowa uchwała nie naruszyła i nie mogła naruszyć art. 143 § 1 Ordynacji podatkowej, albowiem jej przedmiotem nie było upoważnianie pracowników jednostki kierowanej przez organ podatkowy ani upoważniania innych pracowników lub funkcjonariuszy do załatwiania spraw w imieniu organu podatkowego ani inna kwestia regulowana art. 143. Przedmiotem kwestionowanej uchwały było bowiem przeniesienie kompetencji Prezydenta Wrocławia w zakresie wskazanym uchwałą na inny organ, tj. na Zarząd Ekosystem Spółka z o. o. Z tych oraz powyżej przedłożonych powodów art. 143 § 1 nie może być uzasadnionym wzorcem legalności przedmiotowej uchwały.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa podniesiono również, że przedmiotowa uchwała doprowadzi do udostępnienia danych objętych tajemnicą skarbową osobom nieupoważnionym w świetle przepisów Ordynacji podatkowej, wskazując na enumeratywny katalog podmiotów objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy skarbowej. Tymczasem mocą kwestionowanej uchwały nie zostały i nie mogły zostać udostępnione dane chronione tajemnicą skarbową, albowiem przedmiotowa uchwała nie udostępniała informacji tą tajemnicą objętych. Przedmiotowa uchwała – dokonując tzw. dekoncentracji zewnętrznej - upoważniła jedynie do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku Zarząd Spółki Ekosystem Sp. z o. o., który mocą tej uchwały wstąpił w przysługujące Prezydentowi Wrocławia prawa i ciążące na nim obowiązki związane z załatwianiem indywidualnych spraw z zakresu utrzymania czystości i porządku w gminach, w tym również w obowiązki związane z przestrzeganiem tajemnicy skarbowej. Tym samym nie może być mowy o naruszeniu art. 293, art. 294, art. 294, art. 297-299 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa zarówno z tego powodu, że przedmiotowa uchwała nie udostępniła danych objętych tajemnicą skarbową jak i dlatego, że uchwała ta nie zwalnia upoważnionego organu z obowiązku jej przestrzegania ani nie ingeruje w zasady udostępniania informacji objętych tajemnicą skarbową.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

3) skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – druk nr 1633/14. Pismami z dnia 10.06.2014 r. oraz z dnia 11.06.2014 r. [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działania Dyrektora MOPS we Wrocławiu, Annę Józefiak - Maternę (dalej: „Dyrektor”) w związku z wyłączeniem pracowników Zespołu Terenowej Pracy Socjalnej nr 1 od udziału w postępowaniach administracyjnych, których stroną jest Skarżący. Skarżący zarzucił, iż Dyrektor nie wywiązuje się należycie z nałożonych na nią obowiązków, a ponadto wskazał, iż Dyrektor jest stronnicza przy rozpoznawaniu skarg na pracowników MOPS. Skarżący podniósł ponadto, iż wbrew jego woli dokonano wyłączenia pracowników zajmujących się dotychczas jego sprawami, przez co sprawy te są obecnie prowadzone przez MOPS właściwy dla dzielnicy Fabrycznej, zamiast dla dzielnicy Stare Miasto, w której to Skarżący zamieszkuje. Skarżący zarzucił także, iż pracownica MOPS [REDAKTOWANO] nie zawsze przebywa w godzinach pracy na swoim stanowisku, a ponadto wielokrotnie używała wobec niego wulgarnych słów. Ponadto wskazał na porozumienie pomiędzy pracownikami MOPS: [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO], skierowane przeciwko jego osobie. Skarżący wskazał także, iż nie są prawdziwe twierdzenia Pani Dyrektor dotyczące skarg złożonych przez pracowników MOPS przeciwko Skarżącemu do Prokuratury. Ponadto Skarżący wskazał, iż postanowieniem z dnia 12 maja 2014

r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia, V Wydział Karny umorzył prowadzone przeciwko niemu postępowanie o czyn z art. 212 § 1 KK. Mając na uwadze powyższe Skarżący wniósł o przekazanie jego spraw do dalszego prowadzenia przez MOPS właściwy dla jego miejsca zamieszkania.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Zastępca Dyrektora MOPS Elżbieta Olber (dalej: „Z-ca Dyrektora”) pismem z dnia 17 czerwca 2014 r., wskazując, iż zarzuty stawiane przez Skarżącego były już wielokrotnie przedmiotem analizy MOPS we Wrocławiu. Wszystkie dotychczasowe skargi, jak i obecna skarga, były bezzasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie. Z-ca Dyrektora wskazała, iż wyjaśnienia w niniejszej sprawie były już składane m.in. pismami kierowanymi do Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 15 października 2013 r., 4 listopada 2013r., 11 marca 2014 r., które to wyjaśnienia podtrzymuje. W odpowiedzi na zarzut wyłączenia pracowników Zespołu Terenowej Pracy Socjalnej nr 1 MOPS we Wrocławiu (dalej: „ZTPS nr 1”) w sprawach, w których stroną jest Skarżący, Z-ca Dyrektora podniosła, iż przyczyną takiego rozwiązania było zapewnienie bezstronnego, sumiennego i rzetelnego załatwienia spraw Skarżącego przez pracowników MOPS. Zgodnie zaś z art. 24 kpa pracownik podlega wyłączeniu z postępowania w przypadkach przewidzianych w tym artykule. Istotnym było ponadto, iż w dniu 09 kwietnia 2014r. jeden z pracowników złożył wniosek do Prokuratury o podjęcie ścigania wobec Skarżącego. Z-ca Dyrektora wskazała ponadto, iż pozostałe zarzuty podniesione przez Skarżącego są bezzasadne i nie znajdują potwierdzenia w okolicznościach faktycznych, tym samym skarga powinna zostać oddalona jak oczywiście bezzasadna.

Rozpatrując niniejszą skargę Rada Miejska Wrocławia powinna ocenić możliwość weryfikacji zarzutów Skarżącego dotyczących niestosownego zachowania się pracowników MOPS wobec niego. Zdaniem Komisji ich weryfikacja nie jest możliwa, a w świetle zgromadzonych dowodów Komisja dała wiarę wyjaśnieniom Dyrektora oraz Z - cy Dyrektora MOPS, udzielanych w niniejszej sprawie, które są zgodne i spójne logicznie i na tej podstawie uznała zarzuty Skarżącego za bezzasadne. Ponadto, należy zwrócić uwagę, iż jest to kolejna skarga tej samej osoby w tej samej sprawie, która nie zawiera nowych treści, lecz jest wyrazem niezadowolenia Skarżącego z załatwienia jego sprawy. W przypadku zaś gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności na podstawie art. 239 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z 2014 r. poz. 183) organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Jednocześnie Komisja postanowiła wnioskować o wprowadzenie następujących zmian do przedmiotowego projektu uchwały:

- w podstawie prawnej po wyrazach „**art. 229 pkt 3**” dodać wyrazy „**i art. 239 § 1**”;

- w podstawie prawnej po wyrazach „**§ 2 pkt 2**” dodać wyrazy „**i § 13 pkt 3**”;

- w § 1 ust. 1 dodać wyrazy na końcu zdania „**i podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w uchwale nr LI/1306/13 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 3 grudnia 2013 r.**”.

4) skargi na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego – druk nr 1634/14.
Pismem z dnia 12.06.2014 r. Zarząd Spółdzielni Mieszkaniowej BUDOPOL we Wrocławiu (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej: „ZZK”) i przyłączył się do skargi z dnia 08.05.2014 r. Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. Nowowiejskiej [REDAKTURA] we Wrocławiu. Skarżący sprzeciwił się planom ZZK polegającym na zmianie sposobu zagospodarowania podwórza budynków położonych przy ul. Stefana Wyszyńskiego [REDAKTURA] oraz otwarciem bramą o szerokości 6 m na nieruchomość przy ul. Nowowiejskiej [REDAKTURA] będącej własnością firmy [REDAKTURA]. W przedmiotowym piśmie Skarżący wskazali, iż nie wyrażają zgody na ustanowienie służebności przejazdu na rzecz Gminy Wrocław przez bramę znajdującą się w budynku przy ul. Orzeszkowej [REDAKTURA]. Skarżący podnie-

śli, iż Gmina Wrocław postanowiła rozpocząć remont podwórza ich kamienicy, który obejmować ma wycięcie części zieleni oraz usytuowanie sześciometrowej bramy w murze otwierającej przejazd do sklepu Biedronka. Ponadto, projekt remontu przewiduje wyburzenie muru zamykającego podwórko Wyszyńskiego [REDAKTOWANO] i poprowadzenie drogi połączonej z wyjazdem przez bramę w budynku [REDAKTOWANO]. Jeżeli przedmiotowy projekt zostanie zrealizowany, to podwórko Skarżących stanie się drogą przejazdową do sieciowego marketu oraz parkingiem dla jego klientów. Skarżący sprzeciwili się także powstaniu podziemnych zbiorników na odpady, wskazując, iż mogą one stanowić zagrożenie sanitarno – epidemiologiczne w przypadku gdy nie będą opróżniane na czas oraz, że ich opróżnianie wymagać będzie zastosowania samochodów ciężarowych wyposażonych w H.B.S., o czym mieszkańcy nie zostali poinformowani.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Zarządu Zasobu Komunalnego (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 26.06.2014r. wyjaśniając, iż problem zagospodarowania podwórza znajdującego się w obrębie budynków położonych przy ul. Nowowiejskiej [REDAKTOWANO] Wyszyńskiego [REDAKTOWANO] jest od kilku miesięcy analizowany przez służby ZZK. Dyrektor wskazał, iż podwórze znajdujące się w kwartale ulic Nowowiejskiej – Orzeszkowej – Barlickiego- Wyszyńskiego jest w ok. 30 % własnością Gminy Wrocław, natomiast pozostałe 70% stanowi współwłasność właściciela [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] spółka jawna oraz wspólnot i spółdzielni mieszkaniowych. Dwie bramy przejazdowe do wnętrza podwórza stanowią własność Spółdzielni lub Gminy Wrocław oraz osób fizycznych, (właścicieli wyodrębnionych lokali mieszkalnych). Nie ruchomość spółki [REDAKTOWANO] zajmuje centralną część podwórza, a tereny należące do Gminy Wrocław oraz do spółki [REDAKTOWANO] oddziela wysoki, zniszczony mur, podwyższony drutem kolczastym. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego nakazał wyremontować przedmiotowy mur decyzją z dnia 11.10.2011 r. Mając powyższe na uwadze oraz ciągle pogarszający się stan muru, została podjęta decyzja o jego wyburzeniu. Na jego miejsce powstanie nowy, nieco niższy mur z przejściami na teren należący do firmy [REDAKTOWANO]. Zły stan terenu gminnego wzdłuż budynków przy ul. Wyszyńskiego [REDAKTOWANO] spowodował, iż ZZK podjął decyzję o dokonaniu kompleksowego zagospodarowania całego podwórza. Powyższe wymagało wykonania stosownej dokumentacji projektowej. Podczas zorganizowanych spotkań z członkami m.in. Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. Nowowiejskiej [REDAKTOWANO] oraz Spółdzielni BUDOPOL mieszkańcy opowiedzieli się przeciwko udzieleniu Gminie Wrocław służebności przechodu i przejazdu. Podczas jednego ze spotkań Spółdzielnia BUDOPOL zapewniła o udostępnieniu swojego terenu w celu przeprowadzenia remontów, napraw i konserwacji terenu podwórza oraz dostępu dla pojazdów służb komunalnych. Zgłaszane przez mieszkańców w wyniku przedmiotowych spotkań uwagi spowodowały, iż projekt zagospodarowania podwórza nadal znajduje się tylko w fazie koncepcyjnej. Dyrektor wskazał ponadto, iż obecnie Zarząd Zasobu Komunalnego planuje: wyburzenie istniejącego muru w całości, odbudowę części muru o mniejszej wysokości, wybudowanie ciągu pieszo – jezdnego oraz dojścia do budynków, a także nasadzeń zieleni, odwodnienie oraz doświetlenie terenu. Obie części podwórza zostaną połączone chodnikiem, a na granicy podwórza zostaną postanowione słupki lub niskie ogrodzenie. Kwestia budowy podziemnych zbiorników na śmieci oraz zmiany w zagospodarowaniu terenu zielonego będzie jeszcze konsultowana z mieszkańcami za pośrednictwem Rady Osiedla.

Rozpatrując niniejszą skargę trzeba w pierwszej kolejności wskazać, iż zgodnie z wyjaśnieniami udzielonymi przez Dyrektora w chwili obecnej nie jest realizowana inwestycja w postaci budowy drogi wewnętrznej pomiędzy podwórzem budynku [REDAKTOWANO] a podwórzem budynków położonych przy ul. Wyszyńskiego [REDAKTOWANO]. Zarzut Skarżących naruszenia ich interesów poprzez budowę przedmiotowej drogi jest więc niezasadny. Bezsprzecznym jest, iż wyburzenie muru, który znajduje się na terenie podwórza znajdującego się w kwartale ulic Nowowiejskiej – Orzeszkowej – Barlickiego - Wyszyńskiego jest działaniem koniecznym, celowym i zgodnym z prawem, bowiem Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego nakazał wyremontować go decyzją z dnia 11.10.2011 r.. Ponadto także kwestia budowy podziemnych zbiorników na śmieci oraz zmiany w zagospodarowaniu terenu zielonego jest obecnie w fazie koncepcyjnej, nie można więc stwierdzić, iż na tym etapie doszło

już do naruszenia interesów Skarżących. Zgodnie z zapewnieniami Dyrektora przedmiotowe kwestie będą jeszcze konsultowane z mieszkańcami.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

5) skargi na Prezesa Zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji S.A. – **druk nr 1635/14.** Pismem z dnia 21 czerwca 2014 r. pani [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji S.A. z siedzibą we Wrocławiu (dalej: „MPWiK”). Skarżąca wskazała, że na skutek wadliwej instalacji wodno-kanalizacyjnej, w miejscu, w którym prowadzi działalność gospodarczą, tj. przy ul. Stargardzkiej [REDAKTOWANE] we Wrocławiu, dochodzi do wycieków wody do gruntu. MPWiK domaga się od Skarżącej zapłaty za całość przesyłanej wody, pomimo, iż na skutek w/w okoliczności, część wody nie jest faktycznie dostarczona do nieruchomości Skarżącej. W ocenie Skarżącej za stan instalacji wodno-kanalizacyjnej odpowiada MPWiK, a tym samym nie istnieją podstawy do obciążania jej opłatami za wodę, z której faktycznie nie może skorzystać.

W odpowiedzi na powyższe MPWiK wyjaśniło, że przedmiotowa sprawa dotyczy przedsiębiorców, w tym Skarżącej, którzy zakupili nieruchomości nieposiadające własnych, odrębnych przyłączy i instalacji wewnętrznych, korzystając z instalacji wbudowanej i służącej uprzednio potrzebom całej Fabryki Maszyn Rolniczych PILMET S.A. Na wniosek przedsiębiorców 31 października 2008 r. MPWiK zawarła z przedsiębiorcami umowy o zaopatrzenie w wodę i/lub odprowadzanie ścieków, przy wykorzystaniu instalacji udostępnionej MPWiK na podstawie umowy użyczenia przez AKWEN-BIS sp. z o.o., z zastrzeżeniem, że MPWiK nie bierze odpowiedzialności za stan techniczny instalacji wodociągowej i kanalizacyjnej. W ocenie MPWiK, gdyby przedsiębiorcy, w tym Skarżąca, wybudowali własne przyłącza i instalacje wewnętrzne, umożliwiające bezpośrednie przyłączenie odbiorcy do sieci MPWiK do sytuacji podnoszonej w skardze by nie doszło.

Podstawową bowiem regułą umożliwiającą korzystanie z usług przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego jest wybudowanie własnego przyłącza i instalacji wewnętrznej, które pozostają we własności i eksploatacji odbiorcy usług. Wadliwa instalacja wodociągowo-kanalizacyjna, będąca przedmiotem skargi, stanowi wewnętrzną instalację, za której stan nie odpowiada MPWiK. Powyższe stanowisko zostało potwierdzone przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 kwietnia 2014 r.

Komisja podziela stanowisko wyrażone przez MPWiK. Zgodnie z art. 15 ust. 2 z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, za realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego odpowiada na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci. Z powyższego wynika, iż po stronie odbiorcy leży utrzymywanie instalacji wewnętrznej oraz przyłącza kanalizacyjnego we właściwym stanie technicznym, który zapewni ich prawidłowe funkcjonowanie. W przedmiotowej sprawie Skarżąca co prawda nie wybudowała instalacji wewnętrznej oraz przyłącza do sieci MPWiK, pomimo, iż była do tego zobowiązana, nie była też jego właścicielem ani dysponentem, jednakże fakt wyrażenia zgody przez MPWiK na przyłączenie Skarżącej do sieci pomimo niedopełnienia przez nią w/w obowiązku oraz zastrzeżenie w umowie o świadczenie usług, iż MPWiK nie odpowiada za stan techniczny instalacji wewnętrznej, nakazuje uznanie skargi za bezzasadną.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Odpowiedź Dyrektora Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego, Pana Stanisława Kosiarczyka dot. pisma pana [REDAKTED] z dnia 27 maja 2014r. w sprawie wszczęcia postępowania wobec osób i instytucji odpowiedzialnych za niedopełnienie obowiązków z dnia 27 maja br. w wyniku czego nastąpił paraliż komunikacyjny miasta. Komisja postanowiła przesłać odpowiedź Dyrektora zainteresowanemu.

2. Pismo Pana [REDAKTED] właściciela kawiarni „Literatka” z dnia 23 czerwca 2014r., skierowane do Komendanta Straży Miejskiej dot. problemu żebractwa na wrocławskim Rynku. Komisja postanowiła zwrócić się do Komendanta Straży Miejskiej z prośbą o ustosunkowanie się do przedmiotowego pisma i poinformowanie jej o treści zajętego stanowiska.

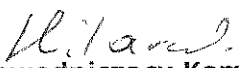
Ad. IV.

Następnie Komisja zatwierdziła protokół nr 61/14 z dnia 23 czerwca 2014r.

Ad. V.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Przewodniczący Komisji nie wyznaczył terminu kolejnego posiedzenia. Na tym posiedzenie zamknięto.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski

Protokół sporządziła:
Elżbieta
Bocheńska - Zarzycka

